

Sygn. akt IX Ka 1101/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator

Sędziowie: SO Aleksandra Babilon- Domagała (spr.)

SO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 roku

sprawy **P. P. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art.279 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

z dnia 8 kwietnia 2013 roku sygn. akt II K 1043/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego P. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 1101/13

UZASADNIENIE

P. P. (1) oskarżony został o to, że:

I. nieustalonego dnia w okresie od 26 marca 2010 roku do 6 kwietnia 2010 roku w W., gm. B., w pow. (...), w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. i P. G., po uprzednim wyrwaniu dolnych zawiasów okna, dostali się do wnętrza niezamieszkałego budynku mieszkalnego, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia ruchomego w postaci starego stołu dębowego, lustra w ramie dębowej oraz dwóch świeczników jednoramiennych wykonanych z metalu, wszystko o łącznej wartości nie mniejszej niż 700 złotych na szkodę W. S. to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk;

II. nieustalonego dnia w okresie od 26 marca 2010 roku do 6 kwietnia 2010 roku w W., gm. B., w pow. (...), w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. i P. G., po uprzednim wyrwaniu skobla mocującego kłódkę drzwi wejściowych, dostali się do wnętrza niezamieszkałego budynku mieszkalnego, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia w ramie dębowej, o wartości nie mniejszej niż 70 złotych na szkodę Z. P. to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk,

III. nieustalonego dnia w okresie od 26 marca 2010 roku do 6 kwietnia 2010 roku w W., gm. B., w pow. (...), w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. i P. G., po uprzednim wybiciu szyby w oknie, dostali się do wnętrza niezamieszkałego budynku mieszkalnego należącego do S. K., lecz nie dokonali zaboru mienia z uwagi na brak przedmiotów wartościowych to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2013r. sygn. akt II K 1043/12 orzekł co następuje:

I. oskarżonego P. P. (1) - w ramach czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia - uznał za winnego tego, że w nocy z 26 na 27 marca 2010r. w W., gm. B., w pow. (...), w woj. (...), działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania dokonał i usiłował dokonać włamań do niezamieszkałych domów mieszkalnych na szkodę różnych osób prywatnych o łącznej wartości nie mniejszej niż 770 złotych a mianowicie:

- w nocy z 26 na 27 marca 2010 roku w W., gm. B., w pow. (...), w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, co do których materiały zostały wyłączone do odrębnego postępowania po uprzednim wyrwaniu dolnych zawiasów okna, dostał się do wnętrza niezamieszkałego budynku mieszkalnego, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia ruchomego w postaci starego stołu dębowego, lustra w ramie dębowej oraz dwóch świeczników jednoramiennych wykonanych z metalu, wszystko o łącznej wartości nie mniejszej niż 700 złotych na szkodę W. S.,
- w nocy z 26 na 27 marca 2010 roku w W., gm. B., w pow. (...), w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, co do których materiały zostały wyłączone do odrębnego postępowania, po uprzednim wyrwaniu skobla mocującego kłódkę drzwi wejściowych, dostał się do wnętrza niezamieszkałego budynku mieszkalnego, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia ruchomego w postaci starego lustra w ramie dębowej o wartości nie mniejszej niż 70 złotych na szkodę Z. P.,
- w nocy z 26 na 27 marca 2010 roku w W., gm. B., w pow. ostrowickim, w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, co do których materiały zostały wyłączone do odrębnego postępowania, po uprzednim wybiciu szyby w oknie, dostał się do wnętrza niezamieszkałego budynku mieszkalnego, należącego do S. K. lecz nie dokonał zaboru mienia z uwagi na brak przedmiotów wartościowych,

to jest popełnienia czynów stanowiących ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art.69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (2) w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 3;

III. na podstawie art.73 § 2 kk oddał oskarżonego P. P. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art.626 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zasądza od oskarżonego P. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 340 złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, zwalniając go w pozostałej części od ich uiszczenia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył w całości wyrok Sądu Rejonowego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzekania i mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny pomimo, że istnieje szereg wiarygodnych dowodów niewinności oskarżonego, które układają się w logiczny ciąg i tworzą

spójną całość wskazującą na niewinność oskarżonego i uznanie przez Sąd I instancji jako okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonego dowodów, których prawidłowa ocena wbrew twierdzeniom Sądu nie może prowadzić do takich wniosków, a ocena dokonana przez Sąd I instancji jest w związku z tym sprzeczna ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania i jako taka świadczy o dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów, w tym zwłaszcza poprzez przyjęcie, że dowodem obciążającym oskarżonego są niespójne zeznania świadków Ł. P. oraz P. G., co pozbawia je przymiotu wiarygodności, nadto istnieje szereg wątpliwości, które wykluczają winę i sprawstwo oskarżonego, a od wyjaśnienia których bez podania przyczyny Sąd I instancji odstąpił;

2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 427 k.p.k. podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu przez Sąd I instancji, wadliwej, nie mającej wsparcia w zebranych materiale dowodowym, oceny dowodów zebranych w niniejszej sprawie, a zwłaszcza oceny wyjaśnień oskarżonego i nie danie im wiary, pomimo że zeznania te korespondują z pozostałymi dowodami, a w szczególności z zeznaniami świadków P. G. i Ł. P. złożonymi w trakcie ich przesłuchania w toku pierwszego procesu, jak również niniejszego postępowania oraz na przyjęciu przez Sąd I instancji na niekorzyść oskarżonego takich okoliczności, które nie mogą być przy wyrokowaniu w ten sposób oceniane, a zwłaszcza faktu nieprzyznania się do winy i składania, zdaniem Sądu I instancji, niezgodnych z prawdą wyjaśnień pomimo, że oskarżony w ramach szeroko rozumianego prawa do obrony mógł składać wyjaśnienia służące jego linii obrony, nie będąc zobligowanym do przyznania się do winy i składania relacji, które zdaniem Sądu odpowiadają prawdzie;

3. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 427 k.p.k. podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 410 k.p.k. poprzez oparcie poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń na dowolnie wybranej części materiału dowodowego, wybiórcze potraktowanie dowodów i oparcie wyroku nie na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, lecz na wybranych fragmentach ustalonego stanu faktycznego, w sposób sprzeczny z obowiązkiem dochodzenia prawdy, w sposób niespełniający wymogu rozważenia wszystkich dowodów w ich całokształcie i we wzajemnym powiązaniu.

Obrońca oskarżonego wniósł o dopuszczenie dowodu z nagrań znajdujących się na dołączonej do apelacji płycie CD oraz stenogramów na okoliczność, że oskarżony został pomówiony o udział w inkryminowanych czynach przez P. G. i Ł. P., z którym pozostawał w konflikcie w związku z szarpaniną jaka rozegrała się pomiędzy nimi 2 tygodnie wcześniej na moście w S. Dolnej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę powyższego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej, w przypadku uznania, że oskarżony popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn w sposób przyjęty przez Sąd I instancji na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność (surowość) kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającą z orzeczenia kary 1 roku i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz grzywny w liczbie 80 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł mimo, że w sprawie niniejszej zachodzą przesłanki skutkujące łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego, które to uchybienie Sądu I instancji jest wynikiem nie rozważenia i faktycznego pominięcia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jawi się jako oczywiście bezzasadna. Oznacza to, że brak jest podstaw do uznania podniesionych w niej zarzutów oraz uwzględnienia zawartych w niej wniosków.

Kontrolna analiza przedmiotowej sprawy wraz z pisemnym uzasadnieniem wyroku prowadzi do wniosku, że sposób procedowania Sądu I instancji był prawidłowy. Przeprowadzone zostały wszystkie dowody niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy zgromadził kompletny i rzetelny materiał dowodowy, który poddał

kompleksowej ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza w żaden sposób nie może być uznana za jednostronną czy też nielogiczną. Nie budzi także jakichkolwiek zastrzeżeń ocena prawo – karna działania oskarżonego, która poparta została wnikliwą analizą. Ustalenia faktyczne odzwierciedlone zostały, w sposób jak najbardziej prawidłowy, w kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonemu.

Sąd Rejonowy wskazał precyzyjnie w uzasadnieniu orzeczenia w oparciu o jakie dowody ustalony został stan faktyczny oraz z jakich przyczyn i w jakiej części poszczególne dowody uznane zostały za wiarygodne a innym tego przymiotu odmówiono.

Podniesione przez skarżącego zarzuty stanowią jedynie ogólnikową, gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego i w żadnym razie nie dają podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Apelacja obrońcy oskarżonego opiera się na nieuzasadnionym twierdzeniu, iż oskarżony został pomówiony. Mimo, iż poparta jest bogatym orzecznictwem w żaden sposób nie wskazuje merytorycznych argumentów na poparcie forsowanej tezy. Stanowi ona jedynie wyraz jednostronnego odniesienia się do zgromadzonego materiału dowodowego bez uwzględnienia kompleksowej oceny dowodów we wzajemnych korelacjach.

W pełni zasadnie Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. P. (1) w zakresie w jakim wskazywał on, iż został pomówiony przez P. G. i Ł. P., z którym to miał pozostawać w konflikcie oraz w zakresie w jakim twierdził, iż jego sprawstwo było niemożliwe albowiem od 31 marca 2010r. przebywał on za granicą. Przedstawiana przez oskarżonego linia obrony, jak trafnie wykazano, nie znalazła potwierdzenia w prawidłowo uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miała ocena wyjaśnień oraz zeznań jakie składali Ł. P. oraz P. G.. Na tym tle Sąd Rejonowy dokonał gruntownej analizy, która wykazała jak ewoluowały relacje w/w osób w zależności od ich sytuacji procesowej i etapu postępowania.

W pełni trafna jest ocena wyjaśnień Ł. P. i P. G. jakie złożyli oni w toczących się przeciwko nim postępowaniach. Słusznie dokonując oceny tych wyjaśnień Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż relacje Ł. P. i P. G. wzajemnie się uzupełniały ale i korespondowały z pozostałymi uznanymi za wiarygodne dowodami w postaci zeznań D. S. (1), G. G., M. G., J. G., W. S., D. S. (2) i S. K. oraz protokołów oględzin, kopii umów sprzedaży czy też informacji ze szpitala w O.. W oparciu o zeznania świadków Sąd Rejonowy w sposób jednoznaczny ustalił, iż pomiędzy oskarżonym P. P. (1) a Ł. P. i P. G. nie było jakiegokolwiek konfliktu, który rzutowałby na ocenę wyjaśnień składanych przez Ł. P. oraz P. G..

Wnikliwa analiza zgromadzonych dowodów, przede wszystkim zeznań D. S. (1) oraz W. S., pozwoliła także Sądowi Rejonowemu na precyzyjne ustalenie daty czynów popełnionych przez oskarżonego, a tym samym wykluczenie podawanego przez niego alibi związanego z jego wyjazdem za granicę, który to rzeczywiście miał miejsce ale już po dokonaniu przypisanych mu przestępstw.

Sąd Okręgowy zgodził się także z oceną, że zeznania jakie złożyli Ł. P. i P. G. w toku postępowania przeciwko oskarżonemu P. P. (1) na przymiot prawdziwości nie zasługują. Analiza zeznań wskazanych świadków pozwoliła na wychwycenie ich nieudolności i kłamliwości. W sposób szczegółowy Sąd Rejonowy przedstawił brak logiki twierdzeń podawanych przez świadków, ich sprzeczność wzajemną ale i sprzeczność w stosunku do pozostałego wiarygodnego materiału dowodowego. Wykazane zostały przez Sąd Rejonowy istotne różnice w zeznaniach świadków i wyjaśnianych oskarżonego odnoszące się do czasu kiedy miało dojść do konfliktu pomiędzy oskarżonym P. P. (1) a Ł. P., miejsca konfliktu, oraz jego okoliczności, które to w żaden sposób nie pozwalały na stwierdzenie wiarygodności podawanych tez o konflikcie, który miałby stanowić podstawę do pomówienia oskarżonego P. P. (1).

Trafne jest także spostrzeżenie Sądu Rejonowego na temat momentu w jakim doszło do zmiany w treści relacji Ł. P. oraz P. G.. M. nastąpiło to już po ich skazaniu za czyny, w których współdziałali z oskarżonym P. P. (1). Sytuacja taka w kontekście poczynionych ustaleń o braku pomiędzy Ł. P. a P. P. (1) jakiegokolwiek konfliktu pozwala w sposób uzasadniony wnioskować, iż taką postawą chcieli przejąć odpowiedzialność i w ten sposób pomóc oskarżonemu.

Znamienne jest, iż właśnie po ich skazaniu nie mieli oni już nic do stracenia w przeciwieństwie do sytuacji, kiedy przeciwko nim jeszcze toczyło się postępowanie.

Sprzeczność z zasadami logiki depozycji oskarżonego P. P. (1) i zeznającego jako świadek Ł. P. wykazana została także na tle ich twierdzeń co do czasu zakończenia rzekomego konfliktu, co miało nastąpić najwcześniej w listopadzie 2011r. a więc, co słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, dopiero po złożeniu przez Ł. P. oczyszczających oskarżonego zeznań. Bezpodstawne jest więc twierdzenie skarżącego, iż Ł. P. pomówił oskarżonego P. P. (1) z uwagi na rzekomy konflikt skoro, miałyby dojść do sytuacji, że jeszcze w trakcie jego trwania złożył zeznania oczyszczające go.

Ewidentny brak logiki wykazał także Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności podawanych przez P. G. jakoby czerpał on wiedzę na temat zdarzeń będących przedmiotem osądu jedynie z relacji Ł. P.. Proste porównanie dat w jakich rzekomo miały zostać przedstawiane P. G. relacje przez Ł. P. nie pozwala uznać za wiarygodne zeznań P. G., albowiem gdyby rzeczywiście opierał się tylko na informacjach przekazywanych przez Ł. P., nie podtrzymywałby on swoich wyjaśnień składanych na rozprawie w marcu 2011r. albowiem miał on najpóźniej w styczniu 2011r. otrzymać od P. informację, z której wynikałoby, że nie uczestniczył w dokonanych czynach P. P. (1).

W zeznaniach jakie składali P. G. oraz Ł. P., jak wykazał Sąd Rejonowy, ewidentnie brak jest jednolitości i spójności, a to zdecydowanie nie pozwala uznać je za wiarygodne.

Trafnie Sąd Rejonowy wskazał także na brak wiarygodności świadka K. A., w zakresie twierdzeń o konflikcie P. P. (1) i Ł. P. oraz odnośnie rozmów świadka z Ł. P. i P. G. na temat okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem osądu. Zeznania K. A. były, jak zasadnie wykazano, niekonsekwentne, a nadto sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, nawet zeznaniami P. G. i Ł. P., które starał się świadek wesprzeć.

Podnieść należy, iż Sąd Okręgowy uzupełnił przewód sądowy poprzez przeprowadzenie dowodu z nagrań zabezpieczonych na płycie CD załączonej do apelacji (wraz ze „stenogramami”). Dowód ten jednak nic nie wnosi i w żaden sposób nie wpływa na prawidłowość analizy dokonanej przez Sąd Rejonowy. Nawet jeżeli przyjąć, iż na nagraniu zarejestrowano rozmowy oskarżonego ze świadkiem Ł. P., to zauważyć należy, iż świadek znajduje się najprawdopodobniej pod silnym wpływem alkoholu lub innego środka – bełkotliwa mowa, niewyraźna artykulacja etc., a oskarżony stara się lub nawet sugeruje świadkowi treść wypowiedzi. Niemniej jednak, co należy podkreślić, treść nagranych rozmów stanowi realizację tej samej linii obrony oskarżonego jaka zaprezentowana została w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, a która to w sposób ewidentny została obalona w oparciu o obiektywną i logiczną analizę, która nie wykazuje błędów i została w pełni zaakceptowana przez Sąd odwoławczy.

Bezsprzecznie stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do błędów w ustaleniach faktycznych. Błąd taki jest bowiem możliwy tylko w przypadku naruszenia przez Sąd art. 7 kpk i dokonaniu oceny dowodów sprzecznie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bądź też wówczas, gdy Sąd czynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy. Żadna z tych sytuacji nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, albowiem jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13.11.2008r., II AKa 176/03, Prokuratura i Prawo 2009/5/37). Kompletnie pozbawione podstaw jest także stanowisko skarżącego odnośnie naruszenia zasady in dubio pro reo. Nie można zapominać, iż zasada ta ma zastosowanie tylko w przypadku nie dających się usunąć, w drodze swobodnej oceny i logicznego rozumowania, wątpliwości, a nie jak zdaje się chciałby skarżący, w momencie pojawienia się wątpliwości bez dokonania kompleksowej oceny zgromadzonych dowodów we wzajemnym odniesieniu. Na gruncie niniejszej sprawy nie było konieczne stosowanie zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, albowiem prawidłowa ocena dowodów nie pozostawiała żadnych wątpliwości jakie należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Sąd Okręgowy w pełni zgodził się także z wymiarem kary orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (1). Trafnie jako wysoki ustalony został stopień winy oskarżonego oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów mu przypisanych. Przy

ustalaniu stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego prawidłowo Sąd Rejonowy kierował się przesłankami jakie miały wpływ na tą ocenę.

W sposób adekwatny orzeczona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego oraz stopień jego winy. W sposób prawidłowy uwzględnione zostały dyrektywy wymiaru kary. Żadna z okoliczności rzutujących na wymiar kary nie została pominięta, niedoceniona bądź przeceniona.

Zgodzić należy się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz kara grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda, zapewni realizację celów zapobiegawczych i wychowawczych zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej. Orzeczona kara grzywny prawidłowo zaakcentuje realną dolegliwość represji karnej.

Potwierdzić należy także zasadność warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Słusznie orzekając o tym środku probacyjnym Sąd Rejonowy wskazał na dotychczasową niekaralność podsądnego, która daje podstawę do formułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej. Uwzględniony został przy tym także wiek oskarżonego, który jest osobą młodą i nie zdemoralizowaną. Odpowiednio długi, 3 letni, okres próby, pozwoli na skuteczne zweryfikowanie realizacji celów kary.

W pełni zasadnie zgodnie z obowiązującymi przepisami orzeczono wobec oskarżonego dozór kurator, który przyczyni się do wychowawczego oddziaływania kary.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk.

SSO A. Babilon – Domagała SSO K. Senator SSO K. Sajtyna